

בבית המשפט העליון

בר"ש 773/20

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המבקש: יהודה אזולאי

נגד

המשיבה: נציבות שירות המדינה

בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט העמית י' גריל) בעב"י 63461-09-19 מיום 31.12.2019

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

1. בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט העמית י' גריל) בעב"י 63461-09-19 מיום 31.12.2019, בגדרו נדחה עיקר ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית הדין למשמעת של עובדי המדינה בבד"מ 35/19 מיום 25.9.2019.

2. לבית הדין למשמעת של עובדי המדינה (להלן: בית הדין למשמעת) הוגש כתב תובענה מתוקן נגד המבקש, שכיהן במועדים הרלבנטיים כמנהל שירות התעסוקה בעיר עכו, המייחס לו שני אישומים. באישום הראשון נטען כי בין השנים 2015-2017 היה המבקש, במספר רב של פעמים, יוצא מלשכת התעסוקה במהלך שעות העבודה לצרכיו האישיים, מבלי שהיה מחתים את כרטיס העבודה כנדרש בהוראות 91.151 ו-91.171 לתקשי"ר. באישום השני נטען כי בין השנים 2014-2018 עבד המבקש בעבודה נוספת כחבר ועדת הערר לעניין קביעת ארנונה כללית בעיר עכו על חשבון שעות עבודתו בלשכת התעסוקה, תוך דיווחי נוכחות כוזבים באופן שסתר הן את הוראות 91.151, 91.171 ו-42.401 לתקשי"ר והן את התנאים שנקבעו בהיתר העבודה הנוספת שניתן לו על-ידי המשיבה. על יסוד אלו הואשם המבקש בעבירה של התנהגות שאינה הולמת עובד מדינה לפי סעיפים 17(1)-(4) לחוק שירות המדינה (משמעת), תשכ"ג-1963.

3. ביום 12.9.2019 הודה המבקש בעובדות כתב התובענה המתוקן והורשע בדיווחים כוזבים אודות שעות עבודתו ובביצוע עבודה פרטית תוך חריגה מההיתר שניתן לו ותוך דיווחי נוכחות כוזבים.

4. ביום 25.9.2019 נגזר דינו של המבקש והושתו עליו אמצעי משמעת של נזיפה חמורה, פיטורים לאלתר ופסילה מלעבוד בשירות המדינה למשך 4 שנים. בהחלטתו נתן בית הדין למשמעת משקל לחומרת המעשים, תדירותם, ומעמדו הבכיר של המבקש, תוך התחשבות בחוות הדעת הטובות על תפקודו בעבודה ותרומתו לשירות התעסוקה, ונסיבותיו האישיות והמשפחתיות שעלו כדי מצוקה של ממש.

5. המבקש ערער על רכיב פיטוריו ופסילתו מעבודה בשירות המדינה למשך 4 שנים. בפסק דין מפורט ומנומק היטב דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש ביחס לפיטוריו אך מצא כי יש מקום לקיצור תקופת פסילתו של המבקש מעבודה בשירות המדינה. בפסק הדין נקבע כי אין מנוס מפיטוריו של המבקש נוכח חומרת העבירות שביצע ובהתחשב במעמדו הבכיר המחייב אותו לשמש דוגמה לעובדים הכפופים לו, וכדי למנוע חלחול של התנהגותו לעובדים תחתיו. עם זאת נקבע כי בית הדין למשמעת לא נתן משקל מספק למשמעות הנובעת מפסילתו של המבקש לעבודה בשירות המדינה לתקופה של 4 שנים, נוכח הוראות סעיף 57(1) לחוק שירות המדינה (גמלאות) [נוסח משולב], תש"ל-1970, הקושר בין אמצעי הפסילה מעבודה בשירות המדינה ובין שלילת גמלת הפרישה למשך הפסילה, בכפוף לתנאים וההגבלות שנקבעו בסעיף האמור. משכך, ובשים לב לעובדה שהמבקש עבד בלשכת התעסוקה במשך כל חייו הבוגרים, שעברו בשירות המדינה הוא ללא רבב ושמזה 13 שנה הוא מנהל את לשכת התעסוקה ביד רמה, הורה בית המשפט המחוזי על קיצור תקופת הפסילה והעמידה על שנה אחת.

6. מכאן הבקשה לרשות הערעור שלפניי. בגדרי הבקשה שב המבקש על טיעוניו, שפורטו בהרחבה בפסק דינו של בית המשפט קמא, שעיקרם נסיבותיו האישיות שהובילו לביצוע העבירות והנזק הכלכלי שייגרם לו ולתלויים בו עקב אמצעי המשמעת שהושתו עליו.

7. לאחר עיון הגעתי לכלל מסקנה כי יש לדחות את הבקשה. כידוע, הלכה היא כי רשות לערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במשורה ורק אם הבקשה מעלה שאלות עקרוניות הדרושות הכרעה, או שזאת נדרשת לשם מניעת עיוות דין חמור (בר"ש 9278/17 שפירא נ' נציבות שירות המדינה (20.12.2017)); רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). לא זה המקרה שלפניי. הבקשה אינה מעוררת כל

שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינו הפרטני של המבקש ואיני סבור גם כי נגרם למבקש עיוות דין.

8. הבקשה נדחת אפוא. בנסיבות הענין אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ט"ז בשבט התש"ף (11.2.2020).

ש ו פ ט